

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BISTRITA NĂSĂUD
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 12/2008

SENTINȚĂ CIVILĂ NR. 974/CA/2008

Ședința publică din data de 16 Decembrie 2008

Tribunalul format din:

PREȘEDINTE :

GRFIE.

Pe rol fiind pronunțarea hotărârii în acțiunea în contencios administrativ formulată de **reclamant SC. SRL** împotriva pârât **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI BISTRITA-NĂSĂUD**, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

Cauza s-a judecat în fond la data de 2 decembrie 2008, concluziile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, iar concluziile scrise s-au depus la dosarul cauzei și fac parte integrală din hotărâre.

TRIBUNALUL

Deliberând, constată:

Prin acțiunea în contencios fiscal înregistrată la această instanță în dosarul cu nr. de mai sus, reclamanta SC **RL** chemat în judecată pe pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI BISTRITA-NĂSĂUD**, solicitând instanței, ca prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună: anularea Deciziei nr.24/31.03.2008 emisă de pârâtă ; anularea, în parte, a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite, înregistrată la ACF sub nr. 1467/21,12.2007, în ceea ce privește respingerea cererii de rambursare a taxei pe valoare adăugată în sumă de , și ; să fie obligată pârâta să îi ramburseze TVA în sumă de și.

În motivarea acțiunii reclamanta arată că, prin raportul de inspecție fiscală, înregistrat la A.C.F. sub nr. 2425/28.12.2007, organele de inspecție fiscală i-au respins cererea de rambursare a sumei de 15.457 lei reprezentând TVA, motivat de faptul că această taxă este aferentă unor operațiuni fără drept de deducere, fapt pentru care a fost emisă decizia de impunere privind operațiunile fiscale suplimentare stabilite, înregistrată la ACF la nr.1467/21.12.2007, cuprinzând suma de mai sus, însă împotriva acestor acte fiscale a formulat contestație, solicitând anularea parțială, în ce privește suma mai sus indicată, dar prin decizia nr. 24/31.03.2008, contestația a fost respinsă, invocându-se alte temeuri de drept decât cele invocate de organele de inspecție fiscală.

Se mai arată că atât decizia de impunere,cât și decizia dată în soluționarea contestației sunt nelegale, deoarece în raportul de inspecție fiscală, ce stă la baza deciziei de impunere, organele fiscale au făcut confuzie între „cheltuielile deductibile

iar cea de-a doua la taxa pe valoare adăugată, iar în decizia dată în soluționarea contestației, pentru a se motiva soluția de respingere, se invocă alte texte egale (art. 128 alin. 4 lit. b din Codul fiscal, decât cele indicate de organele de control), care nu sunt aplicabile în speța de față. În finalul acțiunii, se arată că printr-un memoriu separat vor fi dezvoltate motivele pentru care reclamanta consideră că se impune admiterea acțiunii și anularea actelor atacate, ca nelegale.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Bistrița-Năsăud, egal citată, a formulat întâmpinare (f.9-13), prin care: 1) în principal-invocă, pe cale de excepție, inadmisibilitatea formulării în cadrul acțiunii a petitului de contestare a deciziei de impunere nr. 1.467/21.12.2007, și; 2) în subsidiar, solicită respingerea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamata SC

SRL ca fiind neîntemeiată, și pe cale de consecință, să fie menținută, ca temeinică și legală, Decizia nr. 24/31.003.2008 emisă de DGFP Bistrița-Năsăud - Biroul de Soluționare a Contestațiilor.

În susținerea excepției, pârâta arată că, în condițiile în care decizia de impunere a făcut obiectul unei contestații, soluționată prin decizia nr. 24/31.03.2008, reclamanta nu poate contesta în fața instanței de contencios administrativ decât decizia nr. 24/31.03.2008, astfel că excepția se impune a fi admisă.

În ce privește fondul cauzei, prin întâmpinare, pârâta arată că decizia nr.24/31.03.2003 este temeinică și legală sub toate aspectele, deoarece organul administrativ – jurisdicțional, în mod corect, a reținut că, contestația reclamantei - contestatoare este formulată doar împotriva sumei de lei, reprezentând TVA stabilită suplimentar, din valoarea totală de lei, stabilită prin Decizia de impunere nr. 1467/21.12.2007, în condițiile în care suma de lei este constituită din lei aferentă facturilor achitate către SC SRL, reprezentând masa servită și lei aferentă facturii emise de Tarom, reprezentând cursa Charter București-Ciuj, iar aceste sume în mod justificat nu au fost admise pentru rambursare de către organele de inspecție fiscală. Se învederează că organul jurisdicțional a reținut că, între reclamantă, în calitate de beneficiară și SC SRL, în calitate de prestator, a intervenit un contract de prestări de servicii încheiat la data de 25.04.2007, iar în cuprinsul acestui contract se arată că întreg personalul, cu care se vor executa lucrările contractate, este personal angajat cu contract de muncă de către firma prestatoare.

Se mai arată că, potrivit art. 37 Codul muncii, drepturile și obligațiile privind relațiile de muncă dintre angajator și salariat se stabilesc potrivit legii, prin negociere, în cadrul contractelor colective de muncă și al contractelor individuale de muncă, și în baza, acestor prevederi legale, organul jurisdicțional a reținut, în mod corect, că relația contractuală prevăzută de Codul muncii nu poate exista decât între SC

SRL și angajații săi, și ca urmare, doar între aceste părți contractante pot să se nască drepturile și obligațiile. Așadar, față de această situație și ținând seama și de disp. art. 10 Codul muncii, organul jurisdicțional a reținut doar că SC

SRL avea obligația de a suporta cheltuielile cu masa servită de către angajații săi (dacă această obligație este stipulată în contractul de muncă) iar dacă cheltuiala respectivă este considerată de natură salarială, constituind o plată

de către angajator pentru activitatea de muncă prestată, atunci se impunea ca acea

În continuare, pârâta susține că dacă reclamanta a suportat cheltuiala cu masa servită de către angajații societății prestatoare, aceasta nu poate reprezenta un transfer al obligațiilor acesteia din urmă către salariații săi, obligații ce ar putea rezulta din contractul colectiv de muncă, contractul individual de muncă sau lege, și drept urmare, organul jurisdicțional a stabilit, în mod corect, că cheltuielile cu masa servită de către salariații altei societăți, nu poate fi privită și nu poate reprezenta decât o operațiune asimilată livrărilor de bunuri efectuată cu plată, așa cum este reglementată prin disp. art. 128 alin. 4 lit. b Cod fiscal, și cum reclamanta și-a exercitat dreptul de deducere a T.V.A. aferentă celor trei facturi achitate către SC

SRL, reprezentând masa servită, se impunea obligativitatea colectării taxei, întrucât de bunurile aferente facturilor în cauză au beneficiat cu titlu gratuit persoane fizice ce nu se află în relații contractuale cu acestea, drept pentru care în mod corect organul jurisdicțional a respins contestația pentru suma de lei. Cât privește TVA aferentă facturii emise de către TAROM, reprezentând cursa charter București-Cluj și retur, în sumă de lei, organul administrativ-jurisdicțional a procedat în a stabili dacă această cheltuială este aferentă operațiunilor taxabile sau dacă operațiunea în sine este taxabilă, sens în care a solicitat informații de la reclamantă vis-a-vis de persoanele care au beneficiat de acest serviciu, care a fost calitatea lor și modul de înregistrare a operațiunii în contabilitate, însă reclamanta a înțeles a răspunde doar parțial solicitării, respectiv a prezentat doar copia facturii nr. 3921900/05.09.2007, și cum din raportul de inspecție fiscală și Nota explicativă luată administratorului reclamantei rezultă că persoanele beneficiare a biletelor de avion nu sunt angajați ai societății și nici asociați ai acesteia „ci doar o delegație de investitori”, în considerarea disp. art. 128 alin. 4 lit. b Cod fiscal, organul administrativ-jurisdicțional, în mod corect, a stabilit că biletele de avion sunt asimilate unor livrări de bunuri efectuate cu plată, pentru care reclamanta avea obligația de a colecta TVA.

Referitor la excepția inadmisibilității capătului de cerere din acțiunea reclamantei privind anularea în parte a deciziei de impunere nr. 1467/21.12.2007, ridicată de pârâta D.G.F.P. Bistrița-Năsăud, prin întâmpinarea (f.9-13), instanța apreciază excepția ca neîntemeiată, deoarece decizia de impunere este act administrativ fiscal, care dă naștere la obligații fiscale, și este susceptibil de a fi atacat în instanța de contencios administrativ, chiar dacă împotriva ei s-a formulat contestație, potrivit art. 205 din OUG nr. 912/2003.

Pe fond, analizând actele și lucrările dosarului, inclusiv dosarul nr. 25/2008 al D.G.F.P. B.N. (acvirat la dosarul prezentei cauze), instanța a găsit acțiunea reclamantei, ca neîntemeiată și o va respinge pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare:

Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată, înregistrată sub nr. 1467/21.12.2007 la DGFP B.N. - Activitatea de Inspecție Fiscală s-a stabilit în sarcina reclamantei SC SRL obligația de plată a TVA suplimentar în cuantum de lei, pentru care a fost respinsă cererea de rambursare și s-a aprobat la rambursare TVA în sumă de lei (f.30-32 din dosarul fiscal) și împotriva deciziei a formulat contestație reclamanta (f.37-38 din dosarul fiscal) arătând că nu este de acord cu respingerea cererii de rambursare

TVA aferentă unei facturi de transport eliberată de TAROM (f.38-39 din dosarul fiscal), însă, prin Decizia nr.24/31.03.2008, dată de DGFP B.N.- Biroul de soluționare a contestațiilor în dosar nr.25/2008 (f.15-19) contestația formulată de contestatoarea SC SRL a fost respinsă, ca neîntemeiată și pe cale de consecință, s-au menținut ca fiind corespunzătoare măsurile dispuse prin Decizia de impunere nr. 1467/21.12.2007 pentru suma de 15.457 lei, reprezentând TVA stabilită suplimentar.

S-a reținut, în motivarea deciziei nr. 24/31.03.2008, că prin decizia de impunere s-a respins la rambursare suma de lei, reprezentând TVA, însă SC SRL a admis că pentru suma de lei a dedus eronat TVA și prin urmare contestă doar suma de lei, compusă din : lei aferentă facturilor achitate către SC SRL, reprezentând masa servită de care au beneficiat persoane fizice cu care societatea nu are nici o relație contractuală, și ; suma de lei, reprezentând TVA aferentă facturii emise de TAROM, reprezentând cursa charter București-Cluj și retur, în condițiile în care persoanele care au beneficiat de bilete de avion nu sunt angajați ai societății și nici asociații acesteia, ci „o delegație de mari investitori”. În concluzie, s-a apreciat că deși reclamanta a invocat îndeplinirea condițiilor prev. de art.145 și 146 din Legea nr.571, privitoare la dreptul de deducere a TVA, aceste condiții nu sunt îndeplinite în considerarea dispr. art.37 și art. 10 din Codul muncii , a art.55 și art.128 alin.4 lit.b din Codul fiscal.

Reclamanta, prin acțiunea introductivă, susține că, prin decizia nr.24/31.03.2008, i-a fost respinsă contestația, invocându-se alte temeiuri de drept decât cele invocate de organele de inspecție fiscală, însă, instanța că reclamanta nu a arătat în concret despre ce este vorba, cu toate că prin acțiunea introductivă a menționat că printr-un memoriu separat va dezvolta motivele acțiunii, memoriu pe care însă nu l-a mai depus.

Se mai susține de către reclamantă că, în raportul de inspecție fiscală, în temeiul căruia a fost emisă decizia de impunere, organele de inspecție fiscală au făcut confuzie între „ cheltuielile deductibile fiscal” și „operațiunile care dau drept de deducere a TVA”, în condițiile în care Codul fiscal nu le condiționează reciproc, prima referindu-se la impozitul pe profit, iar cea de-a doua la taxa pe valoare adăugată, iar pe de altă parte în decizia dată în soluționarea contestației, pentru a se motiva soluția de respingere a contestației, se invocă alte texte legale (art.128 alin.4 lit.b Cod fiscal, decât cele indicate de organele de control), care nu sunt aplicabile în speță.

Analizând susținerile de mai sus ale reclamantei, instanța constată că sumele de bani în discuție sunt raportate la masa servită de persoane fizice care nu se află în relații contractuale cu reclamanta precum și la cheltuielile de transport cu avionul de care au beneficiat alte persoane decât angajații sau asociații reclamantei și prin urmare, nu privesc operațiuni deductibile de TVA în sensul disp.art.145 și 146 din Legea nr.571/2003. De altfel, reclamanta nici nu arată în concret de ce consideră că sumele de bani în discuție ar reprezenta TVA deductibil supus rambursării, rezumându-se doar la a afirma, cu caracter de generalitate, că organele de inspecție fiscală au făcut confuzie între „cheltuielile deductibile fiscal” și operațiunile care

Dispozițiile art.128 alin.4 lit.b din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal (menționate în decizia nr.24/31.003.2008 și în acțiunea reclamantei) sunt cuprinse în Titlul VI- Taxa pe valoare adăugată, respectiv Cap. IV - Operațiuni cuprinse în sfera de aplicare a taxei, și sunt incidente în cauză, în sensul că transportul cu avionul la dispoziția reclamantei, ce nu are legătură cu activitatea economică a reclamantei (transport de care a beneficiat „o delegație de investitori” și nu angajații și nici asociații societății reclamante) este o operațiune supusă taxei pe valoare adăugată, astfel că, în mod corect, prin decizia nr.24/31.03.2008, s-a făcut aplicarea acestor dispoziții legale.

Pentru considerentele mai sus arătate, instanța urmează să respingă, ca neîntemeiată, excepția inadmisibilității capătului de cerere din acțiunea reclamantei privitor la anularea în parte a deciziei de impunere, excepție ridicată de pârâta DGFP Bistrița-Năsăud, și de asemenea, va fi respinsă, ca neîntemeiată, acțiunea reclamantei îndreptată împotriva deciziei de impunere și deciziei prin care i s-a soluționat contestația.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE**

Respinge, ca neîntemeiată, excepția inadmisibilității capătului de cerere din acțiunea reclamantei SC SRL privitor la anularea în parte a deciziei de impunere nr. 1467/21.12.2007, excepție ridicată de pârâta D.G.F.P. Bistrița -Năsăud .

Respinge, ca neîntemeiată, acțiunea în contencios administrativ-fiscal formulată de reclamanta SC SRL, cu sediul în comuna

judetul Bistrița-Năsăud, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI BISTRITĂ-NĂSĂUD, cu sediul în mun. Bistrița, str.1 Decembrie, nr.6, județul Bistrița-Năsăud, având ca obiect anularea Deciziei nr.24/31.03.2008 emisă de DGFP Bistrița-Năsăud și anularea, în parte a Deciziei de impunere, înregistrată la nr.1467/21.12. 2007.

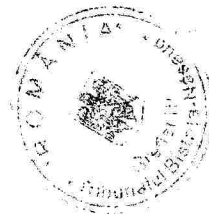
Definitivă.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 16 decembrie 2008.

PRESEDINTE,

GREFIER.

Handwritten signature/initials.